

Aan deze woning nu was het dat Blijleven, nog altijd een wijsje uit het pas gehoorde zangspel neuriënd, schelde. Weldra vernam hij het getrippel van een paar muiltjes in den gang en een klein raampje, bezijden de voordeur, werd heel voorzichtig op een kiertje gezet. „Wie is daar?” vroeg eene welluidende vrouwenstem.

„Ik ben het, Betje,” antwoordde de bezoeker. — „Piet,” ging hij voort, toen de bewoonster hem niet spoedig genoeg scheen te herkennen.

„O! is u het, mijnheer Blijleven? Neem mij niet kwalijk; er loopt 's avonds zooveel kwaad volk langs straat.” De klink werd van de deur gelicht en Blijleven stapte binnen, al dadelijk omvangen door de zondige atmosfeer die

»Wie is daar?» vroeg eene welluidende vrouwenstem.

uit den kapperswinkel en het met parfumeriën doortrokken lichaam der huisvrouw van Mourand tot hem opsteeg.

„Wat is er van uw dienst, mijnheer?” vroeg ze ondeugend. En, met een canaillestem, ging ze voort, den vaak herhaalden dreun afrofflend: „Alle soorten van pommades, oliën, essences, rocamboles, krulijzers, opiaten, zijden kousen, mans- en vrouwenhandschoenen...”

„Loop, malle deern!” zei Blijleven.

„Malle deern?” viel Betje in. „Denk dat ik goed en wel gehijkt ben Wel foei!”